

Sygn. akt III AUa 212/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja (spr.) SA Elżbieta Gawda
Protokolant: st. prot. sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2019 r. w Lublinie

sprawy M. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o rekompensatę

na skutek apelacji M. L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 21 stycznia 2019 r. sygn. akt IV U 716/18

oddala apelację.

Elżbieta Gawda Małgorzata Pasek Elżbieta Czaja

Sygn. akt III AUa 212/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 17 sierpnia 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na podstawie art. 24 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał M. L. prawo do emerytury od 1 lipca 2018r. w kwocie zaliczkowej wskazując, że ostateczna wysokość świadczenia zostanie ustalona po zakończeniu postępowania wyjaśniającego z Kasą Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego. Jednocześnie organ rentowy odmówił M. L. prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach wskazując, że nie udowodniła co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Po zakończeniu postępowania wyjaśniającego decyzją z 5 września 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., na podstawie art.24 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonej emeryturę od 1 lipca 2018r., tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku (w decyzji omyłkowo wskazano datę 1 września 2018r.) ustalając jej wysokość na 928,31 złotych

brutto miesięcznie – bez kwoty zwiększenia z tytułu opłacania składek na (...) i bez kwoty okresowej emerytury kapitałowej.

Odwołania od obu powyższych decyzji złożyła M. L., reprezentowana przez pełnomocnika, zaskarżając je w zakresie, w jakim organ rentowy nie przyznał jej prawa do rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Decyzjom zarzucono błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że przed 1 stycznia 2009r. ubezpieczona przez co najmniej 15 lat nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach. Wskazano, że w okresie od 1 października 1992r. do 25 lipca 2018r. ubezpieczona była zatrudniona w firmie (...) i przez cały okres zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę na stanowisku prasowaczki. Podkreślono, że nieprawdziwe jest stwierdzenie zawarte w świadectwie pracy, że w okresie od 1 października 1992r. do 31 grudnia 1993r. ubezpieczona wykonywała pracę w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu, podobnie jak stwierdzenie, że w okresie od 1 stycznia 1994r. do 31 grudnia 1998r. wykonywała pracę na stanowisku szwaczki-prasowaczki. Sąd połączył obie sprawy celem wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie. Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2019 roku Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

W okresie od 1 października 1980r. do 30 września 1992r., M. L. podlegała ubezpieczeniu społecznemu rolników. W dniu 1 października 1992r. ubezpieczona skierowała do E. G. prowadzącej Zakład (...) z siedzibą w S. (późniejsza nazwa Firmy (...)) podanie o zatrudnienie jej od dnia 1 października 1992r. W dniu 1 października 1992r. E. G. zawarła z ubezpieczoną umowę o pracę na okres próby do 31 grudnia 1992r. w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu na stanowisku prasowaczki (umowa o pracę na okres próbny z 1 października 1992r. k.2B akt osobowych). W dniu 31 grudnia 1992r. ubezpieczona i E. G. zawarły umowę o pracę na czas określony od 1 stycznia 1993r. do 31 marca 1993r., na mocy której ubezpieczona zatrudniona została w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu na stanowisku prasowaczki (umowa o pracę z 31 grudnia 1992r. k.3B akt osobowych). Następnie ubezpieczona i E. G. zawarły kolejne umowy o pracę na czas określony – w dniu 1 kwietnia 1993r. na czas od 1 kwietnia 1993r. do 30 czerwca 1993r., w dniu 1 lipca 1993r. na czas od 1 lipca 1993r. do 30 września 1993r. i w dniu 1 października 1993r. na czas od 1 października 1993r. do 31 grudnia 1993r., na mocy których ubezpieczona zatrudniona została w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu na stanowisku prasowaczki (umowy o pracę z 1 kwietnia 1993r., 1 lipca 1993r. i 1 października 1993r. k.4B, 5B i 7B akt osobowych).

W dniu 31 grudnia 1993r. ubezpieczona i E. G. zawarły kolejną umowę o pracę, na mocy której ubezpieczona zatrudniona została w firmie krawieckiej E. G. na czas określony od 1 stycznia 1994r. do 31 marca 1994r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku prasowacza-szwacza (umowa o pracę z 31 grudnia 1993r. k.10B akt osobowych). W dniu 1 kwietnia 1994r. ubezpieczona i E. G. zawarły kolejną umowę o pracę, na mocy której ubezpieczona zatrudniona została w firmie krawieckiej E. G. na czas określony od 1 kwietnia 1994r. do 30 czerwca 1994r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku prasowacza-szwacza. W dniu 30 czerwca 1994r. strony zawarły umowę o pracę, na mocy której ubezpieczona zatrudniona została w firmie krawieckiej E. G. na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku szwaczki-prasowaczki. W piśmie z 18 stycznia 1999r. pracodawczyni powierzyła ubezpieczonej od 1 stycznia 1999r. stanowisko prasowaczki. Na stanowisku prasowaczki ubezpieczona była zatrudniona w firmie (...) do końca zatrudnienia tj. do 25 lipca 2018r. Umowa o pracę została rozwiązana za porozumieniem stron w związku z osiągnięciem przez ubezpieczoną wieku emerytalnego. W dniu 4 września 2018r. ubezpieczona wystąpiła do pracodawczyni z wnioskiem o wydanie świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. W świadectwie pracy datowanym na 29 sierpnia 2018r., pracodawczyni wykazała, że ubezpieczona wykonywała pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu wykazu A, dział VII, poz.8 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r., przy czym w okresie od 1 października 1992r. do 31 grudnia 1993r. pracę tę wykonywała w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu, a w okresie od 1 stycznia 1994r. do 31 grudnia 2008r. w wymiarze pełnego etatu. Po otrzymaniu powyższego świadectwa pracy, w piśmie z 6 września 2018r. ubezpieczona wystąpiła do pracodawczyni z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy poprzez wskazanie, że przez cały okres zatrudnienia była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy, a ponadto, że w całym okresie zatrudnienia wykonywała pracę prasowaczki.

E. G. skierowała do ubezpieczonej pismo z 12 września 2018r., w którym wskazała, że w świetle dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w szczególności umów o pracę brak jest podstaw do sprostowania świadectwa pracy w zakresie wymiaru czasu pracy od 1 października 1992r. do 31 grudnia 1993r., a także w zakresie zajmowanego stanowiska pracy. Ubezpieczona nie wystąpiła na drogę sądową o sprostowanie świadectwa pracy.

Firma krawiecka E. G. o nazwie(...)specjalizowała się w szyciu konfekcji. Ubezpieczona od początku zatrudnienia wykonywała pracę na stanowisku prasowaczki. Obsługiwała specjalne żelazko z wytwornicą parową, którym prasowała uszytą odzież. Na początku zatrudnienia obok ubezpieczonej jeszcze jedna osoba pracowała na stanowisku prasowaczki. Następnie przez większość okresu zatrudnienia ubezpieczona była jedyną osobą zatrudnioną na stanowisku prasowaczki. Pracę polegającą na prasowaniu szytej odzieży ubezpieczona wykonywała stale przez cały okres zatrudnienia, również w okresie od 1 stycznia 1994r. do 31 grudnia 1999r., kiedy formalnie zajmowała stanowisko prasowacza-szwacza. Zakład pracy był czynny od godziny 7.00 rano, godziny zakończenia pracy były różne, często przekraczały godziny określone wymiarem czasu pracy.

Sąd uznał, że odwołanie M. L. podlegało oddaleniu.

Stosownie do treści art.2 ust. 5 ustawy z 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2015r., poz.965 ze zm.), pod pojęciem rekompensaty należy rozumieć odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Zgodnie z art. 21 ust.1 i 2 oraz art.23 ust.1 i 2 tej samej ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd wskazał, że ubezpieczona nie legitymuje się 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach. Zgodnie z §2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r., Nr 8, poz.43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe z zeznań świadków oraz z zeznań ubezpieczonej wykazało, że w okresie zatrudnienia ubezpieczona wykonywała pracę polegającą na prasowaniu odzieży szytej w firmie krawieckiej. Okresowo pracodawczyni powierzyła ubezpieczonej obowiązki szwaczki, niemniej jak wynika z zeznań w/w osób, faktycznie ubezpieczona nie wykonywała innej pracy niż prasowanie, ewentualne inne czynności mogła wykonywać sporadycznie. W tych okolicznościach Sąd stwierdził, że praca ubezpieczonej odpowiadała pracy, o której mowa w wykazie A, dział VII, poz.8 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. - obsługa urządzeń do prasowania w przemyśle odzieżowym.

Ustalenie, że ubezpieczona wykonywała pracę w szczególnych warunkach nie wystarczyło jednak do uwzględnienia odwołania ubezpieczonej, a to z uwagi na brak co najmniej 15 lat pracy w takich warunkach. W oparciu o dokumenty z akt osobowych ubezpieczonej i świadectwo pracy dokumentujące okres pracy ubezpieczonej Sąd ustalił, że ubezpieczona była zatrudniona u E. G. od 1 października 1992r. do 25 lipca 2018r., co oznacza że do 31 grudnia 2008r. ubezpieczona przepracowała u E. G. 16 lat i 3 miesiące. Z dalszych ustaleń Sądu wynika, że przez pierwszy rok i trzy miesiące, tj. od 1 października 1992r. do 31 grudnia 1993r. ubezpieczona była zatrudniona w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu, a zatem ten okres zatrudnienia nie wypełnia przesłanki wykonywania pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd wskazał, że w aktach osobowych ubezpieczonej znajdują się dokumenty w postaci umów o pracę, z których wynika wymiar czasu pracy Ubezpieczona potwierdziła, że zawierała z pracodawczynią tego rodzaju umowy. Również na k.7 akt o ustalenie kapitału początkowego znajduje się potwierdzenie okresów ubezpieczenia M. L. z 13 grudnia 2006r. sporządzone przez Wydział Ubezpieczeń i Składek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S., z którego wynika, że okresie od 1 października 1992r. do 31 grudnia 1993r. ubezpieczona podlegała ubezpieczeniu społecznemu z tytułu

zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w wymiarze $\frac{3}{4}$ czasu pracy. W tych okolicznościach Sąd nie uwzględnił obecnych, składanych w toku procesu sądowego i ponad 25 lat od chwili zawarcia umów, twierdzeń ubezpieczonej, że w w/w okresie wykonywała pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Z tych samych względów Sąd nie uwzględnił również twierdzenia ubezpieczonej, że do okresu pracy w szczególnych warunkach zaliczyć należy okres jej pracy u E. G. poczynając od 1 października 1991r., a nie od 1 października 1992r. Zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów nie potwierdzają, aby początek zatrudnienia ubezpieczonej nastąpił od 1 października 1991r., ponadto do wniosku o emeryturę sama ubezpieczona załączyła urzędowy dokument w postaci zaświadczenia Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z 6 lipca 2010r., z którego wynika, że do 30 września 1992r. ubezpieczona podlegała ubezpieczeniu społecznemu rolników (zaświadczenie z 6 lipca 2010r. k.6 akt emerytalnych).

W tych okolicznościach okres pracy ubezpieczonej u E. G. w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu dotychczasowych przepisów to okres od 1 stycznia 1994r. do 31 grudnia 2008r., co stanowi 15 lat. Sąd zauważył, że jak wynika ze świadectwa pracy ubezpieczonej, w okresie tym ubezpieczona posiadała okresy nieskładkowe, a ponadto korzystała kilkunastokrotnie z urlopu bezpłatnego o różnej długości – najczęściej 1 dnia, ale również 2 lub 3 dni, a jeden – najdłuższy urlop bezpłatny trwający od 31 stycznia 1994r. do 11 lutego 1994r., obejmuje 12 dni. Okresy urlopów bezpłatnych jako okresy niewykonywania pracy podlegają odliczeniu od okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, a to powoduje, że ubezpieczona nie legitymuje się co najmniej 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach. Wymagany okres zatrudnienia musi być wykazany w całości (w wymiarze pełnych 15 lat) i choćby 1 dzień ma znaczenie dla ustalenia wymaganego stażu pracy. Ubezpieczona występowała do pracodawczyni o sprostowanie świadectwa pracy, ale wniosek ten nie dotyczył okresów urlopu bezpłatnego, dlatego Sąd nie uwzględnił obecnych podnoszonych w toku procesu twierdzeń ubezpieczonej, że nigdy nie korzystała ona z urlopu bezpłatnego i każdego dnia przychodziła do pracy. Wykaz urlopów bezpłatnych wskazuje na jednodniowe, dwudniowe lub dłuższe urlopy bezpłatne nie przypadające ani na okres wakacyjny, ani świąteczny, dla przykładu - 06.02.1995r., 11.10.1995r., 05.02.-10.02.1996r., 25.11.1996r., 30-31.12.1997r. a w aktach osobowych ubezpieczonej znajdują się karty urlopowe (k.16B-17B akt osobowych, k.21B, k.23B akt osobowych, karta urlopowa na k.30B akt osobowych i załącznik w postaci wniosku o urlop).

Mając na uwadze powyższe okoliczności i ustalenia na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie.

Od tego wyroku apelację złożył w imieniu wnioskodawczyni jej pełnomocnik, zaskarżając wyrok w całości.

Wyrokowi zarzucał:

- obrazę prawa procesowego przez przekroczenie wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów, dokonanie oceny wbrew obowiązкови wszechstronnego rozważenia wszelkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, co doprowadziło do błędnych ustaleń w zakresie,
- daty rozpoczęcia przez ubezpieczoną pracy w firmie krawieckiej E. G. o nazwie (...) – zdaniem skarżącej sąd bezpodstawnie przyjął, że ubezpieczona była zatrudniona w firmie od 1 października 1992r. do 25 lipca 2010r., podczas gdy ubezpieczona świadczyła u tego pracodawcy pełnoetatową pracę od 1 października 1991r.,
- wymiaru czasu pracy świadczonej przez M. L. na rzecz E. G. od 1 października 1992r. do 31 grudnia 1993r. – sąd błędnie przyjął, że ubezpieczona pracowała w ww. okresie w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu podczas gdy analiza dowodów uzasadniała konkluzję, że ubezpieczona pracowała w pełnym wymiarze czasu pracy,
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nie mające racjonalnego uzasadnienia deprecjonowanie zeznań ubezpieczonej oraz świadków odnoszących się okoliczności związanych z nawiązaniem stosunku pracy oraz wymiaru czasu pracy w spornym okresie z tego tylko powodu, że złożone zeznania dotyczyły wydarzeń sprzed ponad 25 lat,
- art. 233 § 1 k.p.c. przez błędne przeświadczenie, jakoby fakt formalnego podleganie przez ubezpieczoną ubezpieczeniom społecznym rolników do dnia 30 września 1992r. miał wykluczać możliwość realnego, nie potwierdzonego pisemną umową świadczenia pełnoetatowej pracy przez ubezpieczoną w firmie(...) od 1 października

1991 – 30 września 1992r. mimo, że przeprowadzone przez sądem dowody osobowe uzasadniały twierdzenie, że już od 1 października 1991r. świadczyła pracę w pełnym wymiarze,

Skarżący wnosił o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie odwołania w całości - uznanie, że wnioskodawczyni udowodniła wymagany okres w warunkach szczególnych 15 lat, co implikuje konieczność ponownego przeliczenia emerytury i kapitału początkowego z uwzględnieniem rekompensaty oraz o zasądzenie kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy właściwie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i w oparciu o ustalony w wyniku tej oceny stan faktyczny prawidłowo zastosował obowiązujące przepisy dochodząc do wniosku, iż nie zostały spełnione warunki przyznania wnioskodawczyni prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa procesowego należy podkreślić, iż skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmienną ocenę niż ocena sądu, chyba że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00 – OSNC 2000, z. 10, poz. 189 oraz z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99 – OSNP 2000, nr 19, poz. 732).

W niniejszym przypadku skarżący nie wykazał, aby ustalając stan faktyczny w wyniku przeprowadzonej oceny dowodów Sąd Okręgowy uchybił zasadom logicznego rozumowania. W rzeczywistości postawione w apelacji zarzuty sprowadzały się do kwestionowania prawidłowości wykładni oraz zastosowania prawa materialnego stanowiącego podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Zgodnie - art. 21 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. 2017.664 j.t.). rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma on okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Z tego względu, nie jest możliwe przyznawanie rekompensaty za poszczególne okresy w których wykonywana była praca w szczególnych warunkach, o ile łączny okres takiej pracy jest niższy niż 15 lat.

W oparciu o dokumenty z akt osobowych ubezpieczonej i świadectwo pracy dokumentujące okres pracy, Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że ubezpieczona była zatrudniona u E. G. od 1 października 1992r. a przez pierwszy rok i trzy miesiące, tj. od 1 października 1992r. do 31 grudnia 1993r. wykonywała pracę w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu. Ten okres zatrudnienia nie wypełnia przesłanki wykonywania pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W aktach osobowych ubezpieczonej znajdują się dokumenty w postaci podpisanych przez obie strony umów o pracę, z których wynika, zatrudnienie w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu. Prawidłowo więc Sąd nie uwzględnił składanych w toku procesu (ponad 25 lat od chwili zawarcia umów), twierdzeń ubezpieczonej i zeznań świadków, że w w/w okresie wykonywała pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Z tych samych względów Sąd nie uwzględnił również twierdzenia ubezpieczonej, że do okresu pracy w szczególnych warunkach zaliczyć należy okres jej pracy u E. G. poczynając od 1 października 1991r., a nie od 1 października 1992 roku. Zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów nie potwierdzają, aby początek zatrudnienia ubezpieczonej nastąpił wcześniej niż przed data zawarcia umowy na piśmie.

W sprawie dotyczącej prawa do rekompensaty, gdzie przesłanką jest wykazanie co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, nie można poprzestać tylko na uprawdopodobnieniu tych okoliczności lecz okres i pełny wymiar czasu pracy musi zostać udowodniony, a temu służą w szczególności dokumenty. Dlatego też, w tej kategorii spraw

same zeznania świadków i wnioskodawczynie, gdy stoją w ewidentnej sprzeczności z dokumentacją pracowniczą. nie stanowią miarodajnego dowodu pracy na okoliczność wymiaru i czasu pracy. Nie jest bowiem dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków i stron w sytuacji, gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, sąd I instancji nie wyraził poglądu by fakt formalnego podlegania przez ubezpieczoną ubezpieczeniom społecznym rolników do dnia 30 września 1992 miał wykluczać możliwość realnego, świadczenia pełnoetatowej pracy w firmie (...) od 1 października 1991 roku do 30 września 1992 roku. Okoliczność ta pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, bowiem powyższy dokument potwierdzający fakt podlegania innemu ubezpieczeniu w spornym okresie, choć nie wyklucza ustalenia świadczenia pracy w pełnym wymiarze, to jednak potwierdza dokonane przez sąd I instancji ustalenia i ocenę dowodów.

Wnioskodawczynie nie wykazała okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wynoszący co najmniej 15 lat, i prawo do rekompensaty jej nie przysługuje.

Z tych względów i na mocy art. 385 Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.